

Arrest

nr. 236 698 van 10 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Venezolaanse nationaliteit te hebben, komen het Belgisch grondgebied op 5 mei 2013 in het bezit van hun paspoort. Zij dienen een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2018.

1.2. Zij worden op 3 oktober 2018 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS') bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van hun advocaat.

1.3. Op 19 juni 2019 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van beide verzoekers.

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoeker D.A.V.J. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Caracas (staat Miranda) en bezit het Venezolaans staatsburgerschap. U woonde in de gemeente Baruta (Caracas) en werkte als motor-taxichauffeur en motor-boodschapper. Sedert 2010 woonde u samen met uw partner, H. A. V. O. (O.V. 8.577.630), in de gemeente El Hatillo (Caracas) in bij uw schoonouders, A. A. V. T. en Y. C. O. C. (O.V. 8.489.853). U bent een voorstander van de oppositie en nam een aantal keer aan protestacties tegen de Venezolaanse overheid deel. Ook uw partner nam drie à vier keer deel. Op 1 januari 2010 vond er opnieuw een protestactie plaats. U ging die dag zoals gebruikelijk naar uw werk, maar ging eerst deelnemen aan het protest, gekleed in een geel hemd waardoor duidelijk was aan welke zijde u stond. Toen de actie gedaan was, reed u met uw motor verder door naar het werk. Onderweg zag u in de verte een groep 'chavistas' (voorstanders van het regime), herkenbaar aan hun rode hemden. Uit schrik aangevallen te worden hield u halt en trok u uw groene werkhemd over uw gele hemd aan. Toen u de groep voorbijreed, begonnen enkele chavistas op de motor u te volgen, niet met de bedoeling om u aan te vallen, maar wel met de bedoeling uw motorfiets te stelen. Vlakbij uw werkplaats werd u plots geraakt door een wagen die samen met uw achtervolgers op de motor was komen aanrijden. Uw collega's kwamen u ter hulp gesneld, de motorrijders gingen er vandoor, maar de wagen raakte niet meer weg. De politie kwam en hield de autobestuurder aan; uzelf werd met een ambulance naar een medisch centrum gebracht. De politie kwam u daar opzoeken om uw verklaring af te nemen. De agenten maakten u duidelijk dat uw aanrijder zelf ook een politieagent was. Hiermee werd u eigenlijk gewaarschuwd dat u goed moest beseffen wat u aan het doen was. Na overleg met uw familie besloot u toch een klacht in te dienen tegen uw aanrijder. Hierna – het was toen al juni 2010 – werd u in het kader van uw klacht opgeroepen. De tegenpartij kwam bij de eerste twee zittingen niet opdagen. Bij de derde zitting was hij er wel. Na afloop stond hij u buiten op te wachten en bedreigde hij u opdat u uw klacht zou intrekken. U liet u niet van uw melk brengen en zette uw klacht voort. Uiteindelijk werd hij bij de vierde zitting, in september 2010, veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding, maar omdat hij agent was, kwam hij er goedkoop vanaf en werd hij niet veroordeeld tot een gevangenisstraf voor poging tot diefstal en poging tot moord. Enige tijd later hervatte u uw werk. U merkte uw aanrijder regelmatig op in de buurt van uw werk. Deze voortdurende bedreiging door een politieagent maakte dat u zich zeer onveilig voelde. Op aandringen van uw familie in België, besloot u eind 2011 Venezuela te verlaten en op vakantie te komen naar België. Uw moeder, M. G. J. d. V. (O.V. 6.731.522), stond op het punt om verblijfsdocumenten te krijgen en uw zus maakte u duidelijk dat u vervolgens via uw moeder ook wel aan een legaal verblijf in België zou geraken. Begin 2012 keerden u en uw partner terug naar Venezuela omdat u nog allerlei zaken te regelen had. U dacht toen nog dat u de situatie met uw belager onder controle had, maar na uw terugkeer dook hij nog vaker op aan uw werk, waardoor u besepte dat u het toch niet onder controle kon houden. Om die reden verliet u op 4 mei 2013 samen met uw partner Venezuela andermaal op legale wijze per vliegtuig in het bezit van jullie eigen paspoort en reisden jullie terug naar België, waar jullie aankwamen op 5 mei 2013. Jullie verbleven hier illegaal en in juni 2014 werd u alleen teruggestuurd naar uw thuisland. In juli 2014 keerde u echter alweer terug naar België. Jullie zochten de hele tijd naar manieren om legaal in België te kunnen blijven, maar vonden er geen, tot ook uw schoonouders naar België kwamen (in 2017) en asiel vroegen. Zij adviseerden hun dochter en u hetzelfde te doen, zeker nu jullie intussen een dochter hadden gekregen, A. A., die in 2017 in België geboren werd. Op 24 januari 2018 verzocht u uiteindelijk samen met uw partner om internationale bescherming. U wenst actueel niet naar Venezuela terug te keren uit angst voor uw aanrijder, die u en uw hele familie zal vermoorden zodra hij erachter zou komen dat jullie terug in het land zijn. Ook kunnen jullie nu niet terug omdat uw dochter niet in Venezuela grootgebracht kan worden daar de algemene situatie er schrijnend is, zo is er onder meer geen medicatie en geen voedsel. Tot slot wees uw partner er nog op dat de algemene situatie in jullie thuisland gevaarlijk is, zo werden zij en haar ouders een aantal keer beroofd en was er een tweetal jaar voor jullie onderhoud op het Commissariaat-generaal een poging tot ontvoering van haar ouders.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, uitgereikt op 1 juli 2014; uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 6 december 2010; een kopie van uw geboorteakte; een kopie van een verzoek van het parket van Caracas d.d. 6 januari 2010 inzake uw overbrenging naar het ziekenhuis; een kopie van vier medische attesten van januari en

februari 2010 in verband met uw verzorging na het ongeval en de uitvoering van een forensisch onderzoek; een kopie van een verzoek van het parket van Caracas d.d. 11 januari 2010 inzake het uitvoeren van een expertise op uw motorfiets; een kopie van een verzoek van het parket van Caracas d.d. 2 februari 2010 tot het uitvoeren van een forensisch onderzoek op u; en een kopie van een uitnodiging van het parket van Caracas d.d. 24 mei 2010 om u op 8 juni 2010 aan te melden in verband met de strafzaak. Uw partner legde ook nog een bundel internetartikelen en twitterberichten neer over de deplorabele situatie inzake medische verzorging en voeding in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts zijn er inzake uw verzoek om internationale bescherming onvoldoende elementen aanwezig die actueel wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u begin 2010, toen u van een protestactie naar uw werk onderweg was, bij een poging tot beroving door een aantal chavistas op een motor aangereden werd door een autobestuurder, die uiteindelijk een politieagent bleek te zijn. Toen u klacht indiende tegen deze persoon en er enkele zittingen volgden, werd u door hem met de dood bedreigd opdat u uw klacht zou intrekken. Bij de vierde zitting werd hij veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding. U vreest actueel nog steeds deze persoon, die, gelet op het feit dat hij politieagent is, kan doen wat hij wil, zoals u en uw familie vermoorden (CGVS p. 10 e.v.). Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet meteen getwijfeld wordt aan het feit dat u in januari 2010 betrokken was bij een aanrijding en dat er nadien een gerechtelijk onderzoek volgde, wat ook blijkt uit de door u hierover neergelegde stukken, biedt u geen geloofwaardig zicht op wie de tegenpartij bij het ongeval juist was, noch op de precieze omstandigheden van het ongeval, noch op het feit of u daadwerkelijk zelf klacht heeft ingediend, noch op het uiteindelijke verloop en de afloop van de gerechtelijke gang van zaken.

Er kan hierbij in eerste instantie gewezen worden op diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bezoek kreeg van de politie die u meldde dat de dader gevat was, maar dat u op dat ogenblik nog niet wist wie de dader was, dat u **vervolgens overgebracht werd naar een andere medische instelling**, waar u **drie dagen later** nog eens opgezocht werd door de politie en dat u **toen vernam dat de bestuurder van de wagen een ambtenaar was**. U maakte ook duidelijk dat jullie drie keer werden opgeroepen, maar dat de tegenpartij enkel **de derde keer - in juni 2010** - present tekende en u toen ook bedreigde opdat u uw klacht tegen hem zou intrekken. Er zou nog een vierde bijeenkomst plaatsvinden waarop dan beslist zou worden wat de gevolgen voor de dader zouden zijn, **maar hiervoor was nog geen datum bepaald** en in de verdere loop van 2010 en 2011 wachtte u op die laatste afspraak (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 15.02.2018 vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal schetste u een afwijkend relaas: **reeds op de eerste dag**, toen u nog in het medisch centrum was en **nog voor uw overbrenging naar het ziekenhuis**, vernam u van de politie **dat u het opnam tegen een politieagent**. U en de tegenpartij moesten zich in totaal vier keer melden: de eerste twee keer - de eerste keer was in juni 2010, de tweede keer twee tot drie weken later - kwam uw aanrijder niet opdagen, de derde keer - twee tot drie weken na de tweede convocatie - werd hij verplicht op te dagen en bedreigde hij u, en **de vierde keer - dit was eind september 2010** - was hij ook aanwezig en werd hij veroordeeld tot het betalen van de schade. Bij deze laatste zitting was er voor het eerst een rechter in toga aanwezig (CGVS p. 13-15). Bij confrontatie beperkte u zich tot het herhalen van een aantal verklaringen (CGVS p. 15), wat op zich geen enkele verschoning biedt voor de vastgestelde verschillen.

Ook heeft u geen enkele informatie over de persoon die u zou hebben aangereden en tegen wie u klacht zou hebben ingediend, behalve dan dat hij politieagent was, een bewering die u overigens ook op geen enkele manier staft (cf. infra); zo weet u zelfs niet eens de naam van deze persoon.

U zou wel inlichtingen ingewonnen hebben, maar nooit antwoord gekregen hebben omdat het om vertrouwelijke informatie over een politieagent ging (CGVS p. 11; CGVS partner p. 15). Uw verklaring dat een politieagent in uw land 'gedekt' wordt (CGVS p. 12; CGVS partner 14) en dat er daarom nooit meer gegevens over uw tegenpartij kenbaar zouden zijn geweest, ook niet bij de door u voorgehouden klacht en rechtszaak, overtuigt het Commissariaat-generaal geenszins. Er kan weliswaar niet ontkend worden dat politieagenten in Venezuela vaak een hand boven het hoofd wordt gehouden, maar informatie maakt tezelfdertijd toch ook wel duidelijk dat in strafzaken tegen politieagenten namen wel degelijk (publiekelijk) kenbaar gemaakt worden.

Tevens legde u geen stukken neer die een onbetwistbaar bewijs leveren van de door uiteengezette versie van de feiten. U bracht weliswaar een aantal documenten aan met betrekking tot wat in januari 2010 is gebeurd, maar hieruit blijkt hoogstens dat u gewond raakte bij een ongeval, dat u opgenomen werd in het ziekenhuis en dat er een gerechtelijk onderzoek volgde waarvoor u zich in juni 2010 moest melden, wat op zich door mij, zoals reeds aangegeven, niet wordt betwist. Nergens uit deze stukken blijkt echter wie de andere partij was, in welke precieze omstandigheden het ongeval zich voordeed, hoe of door wie de strafzaak in gang gezet werd, en hoe de strafzaak verder verliep en uiteindelijk afliep. Meer voorname documenten, zoals een kopie van uw verklaringen ten overstaan van de politie met een beschrijving van de situatie, een afschrift van uw klacht, en - m.u.v. een kopie van één oproeping door het parket - stukken met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek, de rechtszaak en de uiteindelijke veroordeling, legde u niet neer. U zou dergelijke documenten niet hebben omdat u niet naar België kwam om politiek asiel te vragen en de stukken die u wel bezit, heeft u laten opsturen door anderen en het is niet gemakkelijk om aan anderen uit te leggen waar ze de rest kunnen vinden (CGVS p. 17). Voorgaande argumentatie volstaat niet, temeer, zoals reeds gezegd, u wel andere, inhoudelijk minder verduidelijkende documenten heeft kunnen verkrijgen.

Gezien dit alles kan geen geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette versie van het ongeval in januari 2010, en bijgevolg ook niet aan uw bewering dat de tegenpartij, omdat hij politieagent is, er enkel met een schadevergoeding vanaf gekomen is, maar nooit een gevangenisstraf gekregen heeft voor poging tot diefstal en poging tot moord (CGVS p. 10).

Uit niets blijkt dan ook dat het hier om meer ging dan een louter gemeenrechtelijk incident dat geen verband houdt met de criteria uit de Vluchtelingenconventie.

U heeft bijkomend geenszins aannemelijk gemaakt dat u anno 2019 in verband met dit gemeenrechtelijk incident nog steeds enige vrees zou koesteren. Deze bevinding noopt des te meer daar u tussen 2010 en 2018, het jaar waarin u uiteindelijk om internationale bescherming verzocht, tweemaal terugkeerde naar Venezuela: de eerste keer, in 2012, deed u dit vrijwillig en vroeg u ook geen asiel aan bij terugkeer; de tweede keer, in 2014, werd u gerepatriëerd, maar liet u na bij uw repatriëring asiel aan te vragen; evenmin deed u dit bij uw spoedige terugkeer naar België na uw repatriëring. Dergelijke houding staat haaks op de door u beweerde vrees dat u en uw familie zelfs vermoord zouden kunnen worden. Dat u niet eerder dan in 2018 om internationale bescherming verzocht omdat u niet dacht dat u dat in uw situatie kon, en dat dit enkel kon voor 'presidentiële mensen of mensen van het parlement' (CGVS p.18), biedt geen afdoende rechtvaardiging voor uw handelwijze. Immers, van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging beweert te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade beweert te lopen en om die reden zijn land verlaat, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk en terdege informeert over de beschermingsmodaliteiten in het land van toevlucht. Overigens heeft u al heel wat familieleden met verblijfsdocumenten in België die hier al vele jaren verblijven en via wie u ongetwijfeld toegang kon krijgen tot bijvoorbeeld een advocaat voor het inwinnen van correcte informatie.

Voor wat betreft jullie verklaringen dat jullie een aantal keer deelnamen aan protestacties tegen het Venezolaans regime (CGVS p. 8; CGVS partner p. 10) kan worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij visereren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen

of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging om politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In het geval van u en uw partner blijkt dat jullie slechts zeer beperkt deelnamen, dat jullie steeds als gewone deelnemer aanwezig waren en nooit een bijzondere functie hadden, dat jullie geen banden hadden met deze of gene partij, dat jullie deelname al van vele jaren terug dateert, en dat jullie door jullie deelname nooit concrete problemen met de Venezolaanse autoriteiten kenden. Over de aanrijding in de context van een poging tot diefstal van uw motorfiets door enkele chavista's die van een protestactie kwamen, maakte u duidelijk dat het niet om een politiek probleem ging, dat u niet werd gevisieerd omdat u van de oppositie was, maar dat men er louter op uit was uw motor te stelen (CGVS p. 8, 12, 16; CGVS partner p. 10-11). Daarenboven hebben u en uw partner Venezuela tot tweemaal toe (2011 en 2013) probleemloos met jullie eigen paspoort legaal kunnen verlaten, wat er duidelijk niet op wijst dat jullie in de negatieve aandacht van jullie autoriteiten zouden hebben gestaan / zouden staan. Gezien dit alles kan voor u en uw partner niet aangenomen worden dat jullie actueel bij een terugkeer naar jullie land van herkomst individueel gevisieerd zullen worden door jullie nationale autoriteiten op grond van jullie deelname als gewone burgers aan een aantal anti-regimedemonstraties, en kan de vluchtelingenstatus jullie al evenmin om deze reden worden toegekend.

Uw partner verwees voorts naar de algemene onveilige situatie in Venezuela die haar eveneens schrik inboezemt bij een eventuele terugkeer. Zowel haar ouders al zijzelf werden een aantal keer beroofd en een tweetal jaar voor jullie onderhoud op het Commissariaat-generaal werden haar ouders het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Ze voegde nog toe dat zulke zaken, zoals diefstallen en overvallen, voor iedereen in Venezuela gelden (vragenlijst CGVS partner ingevuld op de DVZ d.d. 15.02.2018 vragen 3.4, 3.7 c; CGVS partner p. 19). In dit verband kan worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet gaat dit dan over een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld – waartoe ook de door u, uw partner en haar ouders ervaren incidenten gerekend kunnen worden – kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere

strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Vergeten kan hierbij niet worden dat de onveiligheid in jullie thuisland er jullie in 2011 niet van weerhield toch vrijwillig terug te keren naar daar.

Verder wierpen u en uw partner nog op dat de (socio-economische) situatie in jullie thuisland zeer slecht is; jullie maken zich vooral zorgen om jullie dochter, die, mocht ze ziek worden in Venezuela, niet de juiste zorgen zou kunnen krijgen daar de medische zorgen in Venezuela momenteel zeer slecht zijn en er geen medicatie is. Ook is er geen voedsel (CGVS p. 11; CGVS partner p. 19). Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het Commissariaat-generaal benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak gestaafd moeten worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, die jullie staven met enkele algemene artikelen en twitterberichten en die niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal, merkt het Commissariaat-generaal voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren

(overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Hierbij kan onder meer worden aangestipt dat u in Venezuela steeds gewerkt heeft; dat ook uw partner werkte in Venezuela; dat al uw zussen legaal in Europa verblijven en werken; dat u nog een zoon uit een andere relatie heeft in Venezuela voor wie u alimentatie betaalt en wiens onderwijskosten u betaalt; en dat u zelf de kosten van uw reizen naar Europa heeft betaald (CGVS p. 6-8; CGVS partner p. 5, 7). Bovendien woonden jullie de laatste jaren voor jullie definitieve komst naar België in bij uw schoonouders. Zij maakten duidelijk dat zij nog altijd over die woning beschikken (CGVS p. 6; CGVS partner p. 6; CGVS schoonvader p. 7; CGVS schoonmoeder p. 7). Deze vaststellingen wijzen toch wel op een zekere financiële / materiële slagkracht van u en uw familie. Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

In de mate dat jullie verwijzen naar jullie bezorgdheid om jullie dochters gezondheid bij een terugkeer naar Venezuela en aanvoeren dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg indien zij ziek zou worden, wijst het Commissariaat-generaal er ook nog op dat de beoordeling van een medische problematiek – die hier actueel niet aan de orde is daar jullie dochter geen medische problemen kent (CGVS p. 11; CGVS partner p. 19) – hoe dan ook een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart en de kopie van uw geboorteakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, die nergens worden betwist. De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod. Voor alle duidelijkheid kan hier worden herhaald dat de door jullie aangebrachte informatie over de algemene situatie in jullie land van herkomst op zich niet wordt betwijfeld door het Commissariaat-generaal, maar dat ze niets wijzigt aan de bevinding dat de algemene socio-economische in Venezuela niet zonder meer van die aard is dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen, noch aan de bevinding dat de beoordeling van medische elementen een bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet van het Commissariaat-generaal.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ook in het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw schoonouders, A. A. V. T. en Y. C. O. C. (O.V. 8.489.853), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekster V.O.H.A. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Caracas en bezit het Venezolaans staatsburgerschap. U heeft een relatie met D. A. V. J. (O.V. 7.889.929). U woonde steeds in Caracas en werkte er als verkoopster in een kledingzaak. U bent een voorstander van de oppositie en nam een aantal keer aan protestacties tegen de Venezolaanse overheid deel. Ook uw partner nam een paar keer deel. In januari 2010 werd uw partner, toen hij onderweg was van een protestactie naar zijn werk, het slachtoffer van een aanrijding toen geprobeerd werd zijn motorfiets te stelen. De bestuurder die hem aanreed, bleek een politieagent te zijn. Uw partner diende klacht in tegen deze persoon, maar bij de eerste twee rechtszittingen die hierop volgde, liet de aanrijder na zich aan te bieden. Bij de derde zitting was hij wel aanwezig en bedreigde hij uw partner opdat deze zijn klacht tegen hem zou intrekken. Uw partner deed dit niet en merkte daarna op dat zijn aanrijder meermaals opdook in de buurt van zijn werk. Hierom besloten jullie in december 2011 Venezuela te verlaten en op vakantie te komen naar België, op bezoek bij uw schoonfamilie. Begin 2012 keerden jullie terug naar Venezuela omdat u uw studies wilde afmaken en jullie ten gevolge van renovatiewerken niet langer bij uw schoonzussen in België konden blijven logeren. Op 4 mei 2013 verlieten jullie andermaal jullie thuisland. Jullie reisden op legale wijze in het bezit van jullie eigen paspoort terug naar België, waar jullie aankwamen op 5 mei 2013. Op 25 september 2017 werd jullie dochter, A. A., in Brussel geboren. Op 24 januari 2018 verzocht u samen met uw partner om internationale bescherming. Jullie vroegen nooit eerder asiel aan omdat jullie niet wisten dat jullie dat konden doen en jullie steeds aan het proberen waren via gezinshereniging met uw schoonmoeder aan een geldig verblijf te geraken. Uw ouders, A. A. V. T. en Y. C. O. C. (O.V. 8.489.853), verblijven sinds 2017 eveneens in België. U wenst actueel niet naar Venezuela terug te keren uit angst dat uw gezin iets aangedaan zou worden door de aanrijder van uw partner. Ook heeft u schrik voor de onveilige situatie in Venezuela: zowel uw ouders als uzelf werden in het verleden al eens beroofd en uw ouders werden een tweetal jaar voor uw onderhoud op het Commissariaat-generaal het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Ook maakt u zich ernstig zorgen om jullie dochter. Zij heeft geen medische problemen, maar indien zij in Venezuela ziek zou worden, zou er geen gepaste medische zorg of medicatie voor haar zijn. Ook is er geen voeding beschikbaar.

Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw vervallen Venezolaans paspoort, uitgereikt op 29 november 2010; uw nog geldend Venezolaans paspoort, uitgereikt op 18 juni 2015; uw Venezolaanse identiteitskaart, uitgereikt op 10 juni 2011; uw geboorteakte; de geboorteakte van uw dochter; de akte tot erkenning van uw dochter door uw partner; en een bundel internetartikelen en twitterberichten over de deplorabele algemene situatie in Venezuela.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts blijkt u zich voor uw aanvraag om internationale bescherming integraal te baseren op de motieven die ook door uw partner werden aangehaald. In het kader van zijn aanvraag om internationale bescherming werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts zijn er inzake uw verzoek om internationale bescherming onvoldoende elementen aanwezig die actueel wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde dat u begin 2010, toen u van een protestactie naar uw werk onderweg was, bij een poging tot beroving door een aantal chavistas op een motor aangereden werd door een autobestuurder, die uiteindelijk een politieagent bleek te zijn. Toen u klacht indiende tegen deze persoon en er enkele zittingen volgden, werd u door hem met de dood bedreigd opdat u uw klacht zou intrekken. Bij de vierde zitting werd hij veroordeeld tot het betalen van een schadevergoeding. U vreest actueel nog steeds deze persoon, die, gelet op het feit dat hij politieagent is, kan doen wat hij wil, zoals u en uw familie vermoorden (CGVS p. 10 e.v.). Ofschoon door het Commissariaat-generaal niet meteen getwijfeld wordt aan het feit dat u in januari 2010 betrokken was bij een aanrijding en dat er nadien een gerechtelijk onderzoek volgde, wat ook blijkt uit de door u hierover neergelegde stukken, biedt u geen geloofwaardig zicht op wie de tegenpartij bij het ongeval juist was, noch op de precieze omstandigheden van het ongeval, noch op het feit of u daadwerkelijk zelf klacht heeft ingediend, noch op het uiteindelijke verloop en de afloop van de gerechtelijke gang van zaken.

Er kan hierbij in eerste instantie gewezen worden op diverse tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Zo vertelde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u bezoek kreeg van de politie die u meldde dat de dader gevat was, maar dat u op dat ogenblik nog niet wist wie de dader was, dat u **vervolgens overgebracht werd naar een andere medische instelling**, waar u **drie dagen later** nog eens opgezocht werd door de politie en dat u **toen vernam dat de bestuurder van de wagen een ambtenaar was**. U maakte ook duidelijk dat jullie drie keer werden opgeroepen, maar dat de tegenpartij enkel **de derde keer - in juni 2010** - present tekende en u toen ook bedreigde opdat u uw klacht tegen hem zou intrekken. Er zou nog een vierde bijeenkomst plaatsvinden waarop dan beslist zou worden wat de gevolgen voor de dader zouden zijn, **maar hiervoor was nog geen datum bepaald** en in de verdere loop van 2010 en 2011 wachtte u op die laatste afspraak (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 15.02.2018 vraag 3.7). Op het Commissariaat-generaal schetste u een afwijkend relaas: **reeds op de eerste dag**, toen u nog in het medisch centrum was en **nog voor uw overbrenging naar het ziekenhuis**, vernam u van de politie **dat u het opnam tegen een politieagent**. U en de tegenpartij moesten zich in totaal vier keer melden: de eerste twee keer - de eerste keer was in juni 2010, de tweede keer twee tot drie weken later - kwam uw aanrijder niet opdagen, de derde keer - twee tot drie weken na de tweede convocatie - werd hij verplicht op te dagen en bedreigde hij u, en **de vierde keer - dit was eind september 2010** - was hij ook aanwezig en werd hij veroordeeld tot het betalen van de schade. Bij deze laatste zitting was er voor het eerst een rechter in toga aanwezig (CGVS p. 13-15). Bij confrontatie beperkte u zich tot het herhalen van een aantal verklaringen (CGVS p. 15), wat op zich geen enkele verschoning biedt voor de vastgestelde verschillen.

Ook heeft u geen enkele informatie over de persoon die u zou hebben aangereden en tegen wie u klacht zou hebben ingediend, behalve dan dat hij politieagent was, een bewering die u overigens ook op geen enkele manier staakt (cf. infra); zo weet u zelfs niet eens de naam van deze persoon. U zou wel inlichtingen ingewonnen hebben, maar nooit antwoord gekregen hebben omdat het om vertrouwelijke informatie over een politieagent ging (CGVS p. 11; CGVS partner p. 15). Uw verklaring dat een politieagent in uw land 'gedekt' wordt (CGVS p. 12; CGVS partner 14) en dat er daarom nooit meer gegevens over uw tegenpartij kenbaar zouden zijn geweest, ook niet bij de door u voorgehouden klacht en rechtszaak, overtuigt het Commissariaat-generaal geenszins. Er kan weliswaar niet ontkend worden dat politieagenten in Venezuela vaak een hand boven het hoofd wordt gehouden, maar informatie maakt tegelijkertijd toch ook wel duidelijk dat in strafzaken tegen politieagenten namen wel degelijk (publiekelijk) kenbaar gemaakt worden.

Tevens legde u geen stukken neer die een onbetwistbaar bewijs leveren van de door uiteengezette versie van de feiten.

U bracht weliswaar een aantal documenten aan met betrekking tot wat in januari 2010 is gebeurd, maar hieruit blijkt hoogstens dat u gewond raakte bij een ongeval, dat u opgenomen werd in het ziekenhuis en dat er een gerechtelijk onderzoek volgde waarvoor u zich in juni 2010 moest melden, wat op zich door mij, zoals reeds aangegeven, niet wordt betwist.

Nergens uit deze stukken blijkt echter wie de andere partij was, in welke precieze omstandigheden het ongeval zich voordeed, hoe of door wie de strafzaak in gang gezet werd, en hoe de strafzaak verder verliep en uiteindelijk afliep. Meer voorname documenten, zoals een kopie van uw verklaringen ten overstaan van de politie met een beschrijving van de situatie, een afschrift van uw klacht, en - m.u.v. een kopie van één oproeping door het parket - stukken met betrekking tot het gerechtelijk onderzoek, de rechtszaak en de uiteindelijke veroordeling, legde u niet neer. U zou dergelijke documenten niet hebben omdat u niet naar België kwam om politiek asiel te vragen en de stukken die u wel bezit, heeft u laten opsturen door anderen en het is niet gemakkelijk om aan anderen uit te leggen waar ze de rest kunnen vinden (CGVS p. 17). Voorgaande argumentatie volstaat niet, temeer, zoals reeds gezegd, u wel andere, inhoudelijk minder verduidelijkende documenten heeft kunnen verkrijgen.

Gezien dit alles kan geen geloof gehecht worden aan de door u uiteengezette versie van het ongeval in januari 2010, en bijgevolg ook niet aan uw bewering dat de tegenpartij, omdat hij politieagent is, er enkel met een schadevergoeding vanaf gekomen is, maar nooit een gevangenisstraf gekregen heeft voor poging tot diefstal en poging tot moord (CGVS p. 10).

Uit niets blijkt dan ook dat het hier om meer ging dan een louter gemeenrechtelijk incident dat geen verband houdt met de criteria uit de Vluchtelingenconventie.

U heeft bijkomend geenszins aannemelijk gemaakt dat u anno 2019 in verband met dit gemeenrechtelijk incident nog steeds enige vrees zou koesteren. Deze bevinding noopt des te meer daar u tussen 2010 en 2018, het jaar waarin u uiteindelijk om internationale bescherming verzocht, tweemaal terugkeerde naar Venezuela: de eerste keer, in 2012, deed u dit vrijwillig en vroeg u ook geen asiel aan bij terugkeer; de tweede keer, in 2014, werd u gerepatriëerd, maar liet u na bij uw repatriëring asiel aan te vragen; evenmin deed u dit bij uw spoedige terugkeer naar België na uw repatriëring. Dergelijke houding staat haaks op de door u beweerde vrees dat u en uw familie zelfs vermoord zouden kunnen worden. Dat u niet eerder dan in 2018 om internationale bescherming verzocht omdat u niet dacht dat u dat in uw situatie kon, en dat dit enkel kon voor 'presidentiële mensen of mensen van het parlement' (CGVS p.18), biedt geen afdoende rechtvaardiging voor uw handelwijze. Immers, van een persoon die een gegronde vrees voor vervolging beweert te koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade beweert te lopen en om die reden zijn land verlaat, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich zo snel mogelijk en terdege informeert over de beschermingsmodaliteiten in het land van toevlucht. Overigens heeft u al heel wat familieleden met verblijfsdocumenten in België die hier al vele jaren verblijven en via wie u ongetwijfeld toegang kon krijgen tot bijvoorbeeld een advocaat voor het inwinnen van correcte informatie.

Voor wat betreft jullie verklaringen dat jullie een aantal keer deelnamen aan protestacties tegen het Venezolaans regime (CGVS p. 8; CGVS partner p. 10) kan worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal geenszins ontkent of betwist dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hierbij sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk gaan. Zij viseren hoofdzakelijk personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groepering waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc. Echter, nergens uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging om politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, dan wel het sporadisch deelnemen aan demonstraties ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling.

Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk. In het geval van u en uw partner blijkt dat jullie slechts zeer beperkt deelnamen, dat jullie steeds als gewone deelnemer aanwezig waren en nooit een bijzondere functie hadden, dat jullie geen banden hadden met deze of gene partij, dat jullie deelname al van vele jaren terug dateert, en dat jullie door

jullie deelname nooit concrete problemen met de Venezolaanse autoriteiten kenden. Over de aanrijding in de context van een poging tot diefstal van uw motorfiets door enkele chavista's die van een protestactie kwamen, maakte u duidelijk dat het niet om een politiek probleem ging, dat u niet werd gevisieerd omdat u van de oppositie was, maar dat men er louter op uit was uw motor te stelen (CGVS p. 8, 12, 16; CGVS partner p. 10-11). Daarenboven hebben u en uw partner Venezuela tot tweemaal toe (2011 en 2013) probleemloos met jullie eigen paspoort legaal kunnen verlaten, wat er duidelijk niet op wijst dat jullie in de negatieve aandacht van jullie autoriteiten zouden hebben gestaan / zouden staan. Gezien dit alles kan voor u en uw partner niet aangenomen worden dat jullie actueel bij een terugkeer naar jullie land van herkomst individueel gevisieerd zullen worden door jullie nationale autoriteiten op grond van jullie deelname als gewone burgers aan een aantal anti regime demonstraties, en kan de vluchtelingenstatus jullie al evenmin om deze reden worden toegekend.

Uw partner verwees voorts naar de algemene onveilige situatie in Venezuela die haar eveneens schrik inboezemt bij een eventuele terugkeer. Zowel haar ouders al zijzelf werden een aantal keer beroofd en een tweetal jaar voor jullie onderhoud op het Commissariaat-generaal werden haar ouders het slachtoffer van een poging tot ontvoering. Ze voegde nog toe dat zulke zaken, zoals diefstallen en overvallen, voor iedereen in Venezuela gelden (vragenlijst CGVS partner ingevuld op de DVZ d.d. 15.02.2018 vragen 3.4, 3.7 c; CGVS partner p. 19). In dit verband kan worden opgemerkt dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus aan een asiëlzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend kan worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet gaat dit dan over een reëel risico op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld – waartoe ook de door u, uw partner en haar ouders ervaren incidenten gerekend kunnen worden – kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Vergeten kan hierbij niet worden dat de onveiligheid in jullie thuisland er jullie in 2011 niet van weerhield toch vrijwillig terug te keren naar daar.

Verder wierpen u en uw partner nog op dat de (socio-economische) situatie in jullie thuisland zeer slecht is; jullie maken zich vooral zorgen om jullie dochter, die, mocht ze ziek worden in Venezuela, niet de juiste zorgen zou kunnen krijgen daar de medische zorgen in Venezuela momenteel zeer slecht zijn en er geen medicatie is. Ook is er geen voedsel (CGVS p. 11; CGVS partner p. 19).

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het Commissariaat-generaal benadrukt in dit verband dat het EHRM het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak gestaafd moeten worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, die jullie staven met enkele algemene artikelen en twitterberichten en die niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal, merkt het Commissariaat-generaal voorts op dat het EHRM reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM is. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Hierbij kan onder meer worden aangestipt dat u in Venezuela steeds gewerkt heeft; dat ook uw partner werkte in Venezuela; dat al uw zussen legaal in Europa verblijven en werken; dat u nog een zoon uit een andere relatie heeft in Venezuela voor wie u alimentatie betaalt en wiens onderwijskosten u betaalt; en dat u zelf de kosten van uw reizen naar Europa heeft betaald (CGVS p. 6-8; CGVS partner p. 5, 7). Bovendien woonden jullie de laatste jaren voor jullie definitieve komst naar België in bij uw schoonouders. Zij maakten duidelijk dat zij nog altijd over die woning beschikken (CGVS p. 6; CGVS partner p. 6; CGVS schoonvader p. 7; CGVS schoonmoeder p. 7). Deze vaststellingen wijzen toch wel op een zekere financiële / materiële slagkracht van u en uw familie. Gezien dit alles kan niet worden aangenomen dat jullie, indien jullie zouden terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen.

In de mate dat jullie verwijzen naar jullie bezorgdheid om jullie dochters gezondheid bij een terugkeer naar Venezuela en aanvoeren dat jullie in Venezuela geen toegang zullen hebben tot adequate medische zorg indien zij ziek zou worden, wijst het Commissariaat-generaal er ook nog op dat de beoordeling van een medische problematiek – die hier actueel niet aan de orde is daar jullie dochter geen medische problemen kent (CGVS p. 11; CGVS partner p. 19) – hoe dan ook een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaken van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage aan uw administratief dossier toegevoegd.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij een ander licht kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Uw paspoort, identiteitskaart en de kopie van uw geboortakte bevestigen louter uw identiteit en nationaliteit, die nergens worden betwist. De overige documenten kwamen hierboven reeds aan bod. Voor alle duidelijkheid kan hier worden herhaald dat de door jullie aangebrachte informatie over de algemene situatie in jullie land van herkomst op zich niet wordt betwijfeld door het Commissariaat-generaal, maar dat ze niets wijzigt aan de bevinding dat de algemene socio-economische in Venezuela niet zonder meer van die aard is dat jullie in geval van terugkeer naar Venezuela persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' lopen, noch aan de bevinding dat de beoordeling van medische elementen een bevoegdheid is van de Dienst Vreemdelingenzaken en niet van het Commissariaat-generaal.

Volledigheidshalve wijs ik er nog op dat ook in het verzoek om internationale bescherming ingediend door uw schoonouders, A. A. V. T. en Y. C. O. C. (O.V. 8.489.853), een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Derhalve kan ook ten aanzien van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Met uitzondering van de internetartikelen en twitterberichten, die reeds besproken werden, staven alle overige stukken louter uw identiteit en nationaliteit, alsook die van uw dochter, niets meer. Deze staan evenwel niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste en enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951; de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen; artikelen 2, 3, 10 en 11 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens; artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na het citeren van de wets-en Verdragsbepalingen die zij geschonden achten onderbouwen zij het middel als volgt.

“Dat het CGVS in eerste instantie oordeelt dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door de heer V. J. uiteengezette versie van het ongeval in januari 2010. Het CGVS komt tot deze conclusie omdat de heer V.J. geen zicht kan biéden op wie de tegenpartij bij dit ongeval was. De heer V.J. is resoluut als dat de naam van de politieman nooit bekend werd gemaakt. De heer V.J. brengt verschillende documenten betreffende het ongeval bij. Op geen enkele van deze documenten staat een verwijzing naar de dader. Het mag dan ook duidelijk wezen dat de naam van de dader nooit is meegegeeld aan de heer V.J.. Wat de discrepanties tussen de versie bij DVZ en bij het CGVS betreft, wijzen verzoekers erop dat ze bij het CGVS gemeld hebben dat er vertaalproblemen opdoken met de tolk Spaans die verzoekers bij DVZ bijstond. Gelet dat er bij DVZ geen advocaat aanwezig is, kan hier niet op worden toegezien. Het CGVS doet het ongeval van de heer V.J. af als een gemeenrechtelijk incident, maar houdt geen rekening met het feit dat de heer V.J. de betrokken politieagent steeds opnieuw zag opduiken. Gelet op de criminaliteitsstatistieken van de Venezolaanse politie, mag het niet verbazen dat verzoekers bang zijn dat zij vermoord zullen worden. Zie bijvoorbeeld: In 2009, Interior Minister Tarek El Aissami said that 20 percent of crimes in Venezuela are committed by police officers and, despite a lack of statistics, général perception is that those numbers have since increased. That perception has been fed by cases like the January 2015 arrest of 11 judicial police officers who were holding a local merchant forransom in their police station, (zie stuk 4). Het CGVS stelt dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat zij nog enige vrees koesteren omtrent de dader van het ongeval, en dit omdat verzoekers een keer vrijwillig terugkeerden naar Venezuela, dan terug naar België kwamen, de heer V.J. vervolgens gerepatrieerd werd, en hij weer opnieuw naar België kwam, maar verzoekers dienden op geen enkel moment een aanvraag tot internationale bescherming in, totdat de ouders van mevrouw V.O. dit deden in 2017. Het CGVS stelt dat van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij zich informeert over de beschermingsmodaliteiten in het land van toevlucht. Het CGVS gaat eraan voorbij dat verzoekers jaren getracht hebben om een legaal verblijfsstatuut te verkrijgen in België. Verzoekers zijn dus overtuigd dat ze veilig zijn in België. Zij probeerden dus wel degelijk gebruik te maken van de beschermingsmodaliteiten van België, door hier een verblijf te verkrijgen, doch zij beseften niet dat zij een aanvraag tot internationale bescherming konden indienen. Ook de familieleden die hier al meerdere jaren zijn en de advocaten die door hen werden geraadpleegd, hebben deze optie duidelijk nooit eerder geopperd. Vervolgens stelt het CGVS dat de deelnames van verzoekers aan protestacties tegen het huidige regime niet toelaat de vluchtelingenstatus aan verzoekers toe te kennen. Het CGVS stelt namelijk dat, ondanks dat er wel degelijk sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering, dat deze intimidatie zich doelgericht en selectief zou toespitsen op personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij. Het tegenovergestelde blijkt echter: In two crackdowns in 2014 and 2017, Venezuelan security forces and armed pro-government groups called "colectivos" attacked demonstrations—some attended by tens ofthousands of protesters. Security force personnel shot demonstrators at point-blank range with riot-control munitions, brutally beat people who offered no résistance, and staged violent raids on apartment buildings. More than 12,500 people have been arrested since 2014 in connection with protests, according to the Penal Forum. These include not only demonstrators but bvstanders. and people taken from their homes without warrants. Around 7,300 had been conditionally released at time ofwriting, but they remained subject to criminal prosecution. In 2017, military courts prosecuted more than 750 civilians, in violation of international human rights law. The practice continued with less frequencv in 2018. (zie stuk 5 - eigen onderlijning).

Ook blijkt uit de update van de informatie waarover het CGVS zelf beschikt:Het UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) maakt in maart 2019 gewag van systematische mensenrechtenschendingen tegen de deelnemers aan de protestbetogingen in Venezuela, (zie stuk 6 - eigen onderlijning). Daarnaast nog dit: On March 31 st, a group of armed civilians, some ofthem with covered faces, repressed protesters with gunfire and teargas in Catia. Two people were injured, one of them shot through the leg. The criminals weren't punished.

That same night, Maduro said that "social movements, colectivos, civilian-military UBCh and the militia will defend peace in every neighborhood, of every block." According to Provea, 50 people have been murdered in the context of protests this year, 14 of them by armed civilians. (zie stuk 16 - eigen onderlijning). Er kan niet verwacht worden van verzoekers dat zij hun afkeer tegenover het regime gaan verbergen. Dit zou in strijd zijn met de vrije meningsuiting en de vrijheid tot vereniging van artikelen 10 en 11 van het EVRM. Echter, als verzoekers terugkeren naar Venezuela en opnieuw hun protest tegenover het huidige regime opnemen, lopen zij wel degelijk gevaar.

De Venezolaanse autoriteiten schakelen namelijk een dodelijk commandoteam in om demonstranten in toom te houden. De handelswijze van dit commandoteam leidt tot een enorm hoog aantal doden: "According to official figures, 4,998 died in 2017 at the hands of state security forces, approximately 14 people per day. What the country's suffering is a slow massacre, and the PNB's spécial forces are a key piece in it. If we use these figures, we could estimate that the PNB may have killed 1,500, a figure that represents 30% of murders in the country," explains Keymer Ávila, researcher for the Central University's Institute of Criminal Sciences and PROVEA advisor. (zie stuk 7) Deze situatie werd recent trouwens nog bevestigd: In 2018 werden 5.287 mensen gedood wegens verzet tegen de autoriteiten. In de eerste vier maanden van dit jaar werden om dezelfde reden al 1.569 mensen gedood. De cijfers komen van de Venezolaanse overheid zelf. Volgens de VN zijn velen van hen mogelijk zonder proces terechtgesteld. "Het aantal executies zonder proces is enorm gestegen." Vooral jonge mannen zouden worden geviseerd. Het rapport wijst voor die executies met een beschuldigende vinger naar de veiligheidsdiensten en meer bepaald naar de FAES, een goed getrainde en zwaarbewapende elite-eenheid van de nationale politie die meedogenloos te werk zou gaan. Getuigen beschrijven hoe die eenheid de plaats van de misdaad en bewijzen manipuleert, door er bijvoorbeeld zelf wapens en drugs te leggen. Of ze schieten naar de muren of in de lucht om een confrontatie te suggereren en aan te tonen dat het slachtoffer zich tegen de autoriteiten heeft verzet. (zie stuk 8). Het CGVS stelt correct dat het geweld waarvan hierboven sprake, verband houdt met de criteria van de vluchtelingenconventie. Het CGVS stelt echter onterecht dat dit bovenvermelde geweld niet volstaat om aan verzoekers de vluchtelingenstatus toe te kennen. Vervolgens gaat het CGVS in op de argumenten betreffende de economische situatie in Venezuela. Het CGVS stelt dat het moet gaan over ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en die gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Het CGVS benadrukt de uitzonderlijke aard van de humanitaire omstandigheden. Van alle situaties wereldwijd die door de UNHCR als noodsituaties (zie <https://www.unhcr.org/>), is Venezuela verantwoordelijk voor het op één na grootste aantal vluchtelingen (al meer dan vier miljoen, zie stuk 9 en 14) die naar andere landen vluchten (Syrie heeft het grootste aantal gevluchte burgers). Het aantal asielaanvragen van Venezolanen is inmiddels gestegen met 4.000 procent. Sinds november 2018 (op een half jaar tijd dus!) zijn er meer dan een miljoen vluchtelingen bij gekomen (zie stuk 10). Deze statistieken tonen de uitzonderlijke aard van de situatie afdoende aan. Toch wensen verzoekers opnieuw te wijzen op de zware economische situatie, die volgens de Verenigde Naties mensenrechtenschendingen inhoudt, met name een schending van het recht op eten en het recht op gezondheid (zie stuk 11). Door de zware economische crisis is er een groot tekort aan benzine. Dit tekort leidt ertoe dat winkels niet bevoorraad geraken, dat landbouwers hun gewassen niet kunnen oogsten, en dat gewone burgers niet tot bij winkels geraken. Wie wel bijvoorbeeld te voet t t bij een winkel geraakt, moet vervolgens aanschuiven in de zeer lange file van mensen, wat duidelijk aangeeft dat er niet voldoende etenswaren zijn voor de bevolking.

Bovendien zijn de voedselprijzen zo de lucht in geschoten dat eten zo goed als onbetaalbaar wordt: A 120-pound sack of potatoes now costs five times the Venezuelan monthly minimum wage. Faced with skyrocketing food costs, the majority of Venezuelans have been reducing their consumption of vegetables in favor of less nutritious foods like pasta, rice and processed corn, which many get in the government's subsidized food boxes, (zie stuk 12 - eigen onderlijning). Daarnaast blijkt: Gasoline shortages in the country with the world's largest oil reserves are only the latest manifestation of a collapse of services under Mr. Maduro, which has left millions without reliable supplies of electricity, water and cooking gas. (zie stuk 12).

Ook medicijnen zijn amper t t niet voorradig en de ziekenhuizen zijn drastisch onderbemand. Zo blijkt: The health situation in the country is dire, with hospitals lacking staff, supplies, medicines and electricity to keep vital machinery running. The report cites the 2019 National Hospital Survey, which found that between November 2018 and February 2019 1.557 people died because of lack of supplies in hospitals. (zie stuk 13 - eigen onderlijning). Volgens het CGVS moeten verzoekers aantonen dat ze in een situatie van extreme armoede zullen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in

hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Het CGVS stelt dat verzoekers niet kunnen aantonen dat zij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen, gelet op de familiale en financiële situatie. Er wordt gewezen op het feit dat verzoekers steeds hebben gewerkt in Venezuela, en dat zij bij de ouders van mevrouw V.O. hebben gewoond, dat verzoekers hun eigen reiskosten hebben kunnen betalen etc. Het CGVS vergeet dat door de torenhoge inflatie en economische sancties de Venezolaanse munt amper nog iets waard is. Zelfs als verzoekers opnieuw aan de slag zouden kunnen (dit is uiterst onzeker in de huidige omstandigheden), zouden zij met hun loon amper voedsel kunnen aanschaffen. Het is onzeker of verzoekers opnieuw aan de slag kunnen, gelet dat de heer V.J. taxichauffeur was en er op heden een tekort aan benzine is. Mevrouw V.O. werkte in een kledingzaak. Kledij is op dit moment geen basisbehoefte meer (water en eten zijn uiteraard veel belangrijker), maar eerder een luxegoed, dus het is maar de vraag of verzoekster werk kan vinden. Daarenboven, zelfs als verzoekers het voedsel zouden kunnen betalen, dan nog is het niet gegarandeerd dat er voedsel ter beschikking zal zijn. Meer nog, de situatie is zo uitzonderlijk dat verzoekers niet eens aan voldoende water zouden kunnen geraken. Een terugkeer naar Venezuela zou verzoekers wel degelijk in extreme armoede doen belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften zoals voedsel en hygiëne. Zelfs indien er financiële middelen ter beschikking zouden zijn, zijn de basisbehoeften zelf niet ter beschikking. Huisvesting is het enige dat eventueel voorzien kan worden, gelet op de beschikbare woning van de ouders van mevrouw V.O.. Verzoekers zouden echter niet zelf kunnen voorzien in huisvesting en zijn dus afhankelijk van de ouders van mevrouw V.O..

Verzoekers zouden dus wel in een mensonwaardige situatie terechtkomen bij een terugkeer naar Venezuela. Daar komt bovenop dat UNHCR stelt: Given the worsening political, economic, human rights and humanitarian situation in Venezuela that to date has seen 3.7 million people leave, UNHCR, the UN Refugee Agency, now considers that the majority of those fleeing the country are in need of international refugee protection, (zie stuk 15 – eigen onderlijning) Door zijn beslissing op voormelde wijze te motiveren, schendt het CGVS zijn motiveringsplicht. Dat verzoekers aantonen dat zij minstens een reëel risico op ernstige schade lopen. Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoekers niet als vluchteling erkend kunnen worden, aangezien dat verzoekers wél een gegronde vrees op vervolging kunnen aantonen. Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoekers geen reëel risico op ernstige schade lopen. Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoonde dat de vrees van verzoekers volledig terecht is gezien zij niet op de bescherming van de Venezolaanse autoriteiten kunnen steunen. Meer nog, de Venezolaanse autoriteiten zouden zelfs een waar doodseskader op verzoekers af sturen als zij opnieuw zouden protesteren. Sinds de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro- regime opgevoerd. Daarnaast falen de Venezolaanse autoriteiten in hun verplichting om te voorzien in de basisbehoeften van de bevolking. Het is dan ook duidelijk dat verzoekers nergens in Venezuela terecht kunnen en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoekers terugkeren naar Venezuela, zij een reëel en persoonlijk risico lopen op ernstige schade. Dat verzoekers de situatie in Venezuela uiteraard op de voet volgen en zij volgende documenten zullen (trachten) bij te brengen, te weten: -Recente artikels betreffende de economische crisis in Venezuela rond de datum van de zitting voor Uw Raad. Verzoekers zullen deze documenten overmaken aan uw Raad zodra mogelijk."

Verzoekers in hoofde hen de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen, in ondergeschikte orde aan verzoekers de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Stukken en nieuwe elementen

2.2.1. Verzoekers voegen aan het verzoekschrift volgende stukken toe:

1. Bestreden beslissing d.d. 19 juni 2019 van de heer V. J.;
2. Bestreden beslissing d.d. 19 juni 2019 van mevrouw V. O.;
3. Aanstelling advocaat - pro deo;
4. InSightCrime, Military and Police Corruption: Venezuela's Growing Evil, 22 september 2016, <https://www.insightcrime.org/news/analysis/corruption-military-police-growing-evil-venezuela/>;
5. Human Rights Watch, World Report, Venezuela, Events of 2018, <https://www.hrw.org/worldreport/2019/country-chapters/venezuela>;
6. COI Focus Venezuela Veiligheidssituatie (Addendum), 1 juli 2019, https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701_0.pdf;

7. The Caracas Chronicles Team, Meet FAES: The Bolivarian Police Death Squads Leading Repression Against Protesters, 27 januari 2019, <https://www.caracaschronicles.com/2019/01/27/meet-faes-thebolivarian-police-death-squads-leading-repression-against-protesters/>;
8. VRTNWS, VN-rapport beschuldigt Venezuela: "Doodseskaders executeren politieke tegenstanders, vaak zonder proces", 5 juli 2019, <https://www.vrt.be/vrtnws/nl/2019/07/05/vn-rapport-beschuldigtvenezuela/>;
9. BBC News, Venezuela crisis: Four million have fled the country, UN says, 7 juni 2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-48559739>;
10. UNHCR, Number of refugees and migrants from Venezuela reaches 3 million, 8 november 2018, <https://www.unhcr.org/news/press/2018/11/5be4192b4/number-refugees-migrants-venezuelareaches-3-million.html>;
11. Human Rights Council, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the situation of Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, Advance Unedited Edition, 5 juli 2019;
12. The New York Times, A Fuel Shortage Is Crippling Agriculture in Venezuela, 6 juli 2019, <https://www.nytimes.com/2019/07/06/world/americas/venezuela-gasshortage.html?ref=nytes&mcid=nytes&subid=article>;
13. OHCHR, UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations, 4 juli 2019, <https://www.ohchr.org/EN/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=24788&LangID=E>;
14. UN News, Record number of Venezuelans arrive in Peru: UN steps up response, 16 juni 2019, <https://news.un.org/en/story/2019/06/1040591>;
15. UNHCR, Majority fleeing Venezuela in need of refugee protection - UNHCR, 21 mei 2019, <https://www.unhcr.org/news/briefing/2019/5/5ce3bb734/majority-fleeing-venezuela-need-refugee-protectionunhcr.html?query=Majority%20Fleeing%20Venezuela%20in%20need%20of%20refugee%20protection>;
16. Caracas Chronicles, Maduro Uses Paramilitary Forces to Repress the Poor, 18 april 2019, <https://www.caracaschronicles.com/2019/04/18/maduro-uses-paramilitary-to-repress-the-poor/>.

Verzoekers leggen ter terechtzitting een aanvullende nota neer in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet waaraan volgende persartikels met betrekking tot de economische situatie in Venezuela worden toegevoegd:

1. UN NEWS, One in three people in Venezuela does not have enough food, 25 februari 2020, <https://news.un.org/es/story/2020/02/1470101>;
2. Infobae, Crisis in Venezuela: 9.3 million people cannot access food due to hyperinflation, 25 februari 2020, <https://www.infobae.com/americas/venezuela/2020/02/26/crisis-en-venezuela-93-millones-de-personas-no-pueden-acceder-a-alimentos-debido-a-la-hiperinflacion/>;
3. NY Times, Venezuelans who emigrate leave almost a million children behind, 25 maart 2020, <https://www.nytimes.com/es/2020/03/25/espanol/americas-latina/venezuela-migracion-ninos.html>;
4. BBC, Coronavirus in Venezuela: looting and protests over rising food prices and gasoline shortages, 27 april 2020, <https://www.bbc.com/mundo/noticias-america-latina-52446193>;
5. Alvaro Algarra, What is the new Venezuelan minimum wage for?, 29 april 2020, <https://www.voanoticias.com/venezuela/para-que-alcanza-el-nuevo-salario-m%C3%ADnimo-venezolano>;
6. DW, Venezuela runs out of water amid the coronavirus crisis, 25 mei 2020, <https://www.dw.com/es/venezuela-se-queda-sin-agua-en-medio-de-la-crisis-del-coronavirus/a-53564016>;
7. Carolina Mayor, Investigation points to police lethality as the first cause of homicides in Caracas, 27 mei 2020, <https://www.voanoticias.com/venezuela/venezuela-letalidad-policial-primera-causa-homicidios-caracas-investigacion>;
8. Ronny Rodríguez Rosas, Cacerolazos in Caracas for lack of water the night of this #18May, 18 mei 2020, <https://efectococuyo.com/la-humanidad/cacerolazos-en-caracas-por-falta-de-agua-la-noche-de-este-18may/>;
9. NY Times, Venezuela: a fire without gasoline, 17 mei 2020, <https://www.nytimes.com/es/2020/05/17/espanol/opinion/venezuela-gasolina.html>;
10. Eukaris Perez, Telecommunication services "at the limit of the explosion" in Venezuela, 17 mei 2020, <https://www.hispanopost.com/servicios-de-telecomunicacion-al-limite-de-la-explosion-en-venezuela>;

11. La Vanguardia, Several states in Venezuela without electricity after a new "attack" on the electricity system, 5 mei 2020; <https://www.lavanguardia.com/internacional/20200506/48998730267/varios-estados-de-venezuela-sin-luz-tras-nuevo-ataque-al-sistema-electrico.html>;
12. El Mundo, First dead in Venezuela during looting and hunger protests, 24 april 2020, <https://www.elmundo.es/internacional/2020/04/24/5ea212ccfdddf4888b45b0.html>;
13. El Mundo, Lack of gasoline provokes protests and breaks the quarantine in Venezuela, 17 april 2020, <https://www.elmundo.es/internacional/2020/04/17/5e9843cbfdddf2c848b4591.html>;
14. BBC, Why coronavirus could be catastrophic for Venezuela, 12 april 2020, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-52204225>;
15. El Mundo, The blackouts return to Venezuela, one year after the power failure, 8 maart 2020, <https://www.elmundo.es/internacional/2020/03/08/5e6532b4fc6c83ee5f8b4578.html>.

2.3. Het juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inzake beslissingen van de commissaris-generaal de volheid van bevoegdheid. Het geschil wordt in zijn geheel met alle juridische en feitelijke vragen aanhangig gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. Hij dient niet op elk argument aangevoerd door de partijen in te gaan.

De Raad is als enige rechtscollege bevoegd om kennis te nemen van de beroepen tegen de commissaris-generaal. In overeenstemming met de verplichting van EU lidstaten om te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie zoals voorzien in artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*), is de Raad gehouden, in geval van een beroep ingediend op basis van artikel 39/2 § 1 van de Vreemdelingenwet, een volledig en *ex nunc* onderzoek te voeren conform artikel 46 § 3 van de *Asielprocedurerichtlijn*.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. De bewijslast en de samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van de *Asielprocedure richtlijn*.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4,

lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven *“indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan ze zijn genomen. *In casu* wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (I) met betrekking tot de poging tot beroving door de Chavistas en de doodsb bedreigingen door de autobestuurder tegen wie eerste verzoeker klacht heeft neergelegd hij geen geloofwaardig zicht biedt op wie de tegenpartij bij het ongeval juist was, noch op het feit of eerste verzoeker daadwerkelijk klacht heeft neergelegd; noch op het uiteindelijke verloop en de afloop van de gerechtelijke procedure omdat (i) er tegenstrijdigheden werden vastgesteld tussen zijn opeenvolgende verklaringen; (ii) hij geen informatie heeft over de persoon die hem zou hebben aangereden en tegen wie hij klacht zou hebben ingediend; (iii) hij geen stukken heeft neergelegd die een onbetwistbaar bewijs leveren van de door hem uiteengezette versie van de feiten; (II) hij geenszins aannemelijk maakt dat hij *anno* 2019 nog enige vrees zou koesteren in verband met dit gemeenrechtelijke incident; (III) niet kan worden aangenomen dat hij en zijn partner actueel bij een terugkeer naar hun land van herkomst individueel gevisseerd zullen worden door de nationale autoriteiten op grond van hun deelname als gewone burgers aan een aantal anti-regeringsdemonstraties; (IV) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en dat de onveiligheid in hun land van herkomst hen in 2011 er niet van weerhield toch vrijwillig terug te keren naar daar; (V) verzoeker en zijn partner niet aantonen dat er in hun hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet; en (VI) de door verzoeker en zijn partner neergelegde documenten niet van die aard zijn een ander licht te kunnen werpen op bovenstaande appreciatie. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet als toepasselijke rechtsregels. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat tweede verzoekster haar beschermingsverzoek op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door eerste verzoeker en dat in het kader van het door eerste verzoeker ingediende beschermingsverzoek mede op basis van haar verklaringen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen waardoor niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De Raad stelt tenslotte ook vast dat beide verzoeken tot hoger beroep ten aanzien van beide verzoekers in één verzoekschrift worden behandeld en dat in het verzoekschrift niet wordt betwist dat eerste verzoekster zich voor haar aanvraag om internationale bescherming volledig baseert op de motieven die door tweede verzoeker worden aangehaald.

2.5. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

2.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

2.5.2. Voor de samenvatting van het asielrelaas van beide verzoekers verwijst de Raad naar de afdeling feitenrelaas in de bestreden beslissingen zoals hierboven weergegeven.

2.5.3. Na grondige analyse van het administratief dossier, het verzoekschrift, de aanvullende nota van verzoekers en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad tot de volgende vaststellingen met betrekking tot verzoekers vluchtmotieven.

2.5.3.1. Met betrekking tot verzoekers verklaringen en neergelegde documenten met betrekking tot de poging tot beroving door de Chavistas, de aanrijding door een auto, waarvan de bestuurder een politieagent bleek te zijn en door eerste verzoeker neergelegde klacht en de daaropvolgende gebeurtenissen, stelt de Raad met de commissaris-generaal vast dat verzoekers niet aantonen dat het incident en de daaropvolgende beweerdelijke bedreigingen aan het adres van eerste verzoeker verband houden met de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie.

De Raad stelt vooreerst vast dat niet betwist wordt dat eerste verzoeker in januari 2020 betrokken was bij een aanrijding en dat nadien hierover een gerechtelijk onderzoek werd gevoerd. Dit blijkt ook uit de door verzoekers neergelegde stukken waarvan een vertaling naar het Nederlands werd neergelegd in het administratief dossier, met name het document dd. 6 januari 2010 inzake het verzoek tot het uitvoeren van een medische controle op naam van eerste verzoeker; het medisch verslag dd. 7 januari 2010 betreffende eerste verzoeker waarin wordt vermeld dat hij werd aangereden door een motorfiets in beweging; een verzoek van de directeur van de Dienst Traumatologie van het Ziekenhuis van de periferie Catia dd. 4 februari 2010 om een document op te sturen betreffende eerste verzoeker om het medisch forensisch onderzoek af te ronden; het verzoek van de Hulpofficier N° 30 van het Grootstedelijk Gebied Caracas dd. 11 januari 2010 om een motorfiets te verplaatsen naar het Hoofdkantoor van Verkeer Chacao en de opdracht dd. 2 februari 2010 om een medische controle uit te voeren op eerste verzoeker door het Hoofd van de Strafonderzoekskamer dd. 2 februari 2010.

Evenwel stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat, waar verzoekers verklaren dat eerste verzoeker werd aangereden door een politie-agent en hij klacht neerlegde tegen deze persoon, ondanks het feit dat de politie insinueerde dat hij dit beter niet deed, hij van de eigenlijke klacht geen documenten neerlegt. Waar in toepassing van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming niet ondersteund hoeven te worden door schriftelijke bewijzen om geloofwaardig te worden geacht voor zover onder meer diens verklaringen coherent en samenhangend zijn, er een bevredigende verklaring gegeven is omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend en de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan; stelt de Raad vast dat eerste verzoeker weliswaar een aantal stukken voorlegt die aantonen dat hij betrokken was bij een motorongeval, maar dat hij geen bevredigende verklaring geeft voor het ontbreken van andere documenten, zoals zijn verklaringen bij de politie naar aanleiding van zijn klacht bij de rechtbank; of de uitspraak van de rechtbank; noch over het feit dat hij de naam van diegene die aangeklaagd en veroordeeld werd, niet kent.

Zo verklaart eerste verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat hij een kopie van zijn verklaringen bij de politie heeft *“gezocht maar niet gevonden”* (gehoorverslag CGVS, p. 9); dat hij geprobeerd heeft om meer informatie over de autobestuurder in te winnen, maar dat hij nooit *“antwoord kreeg omdat het om vertrouwelijke informatie gaat van een politieofficier”* en dat *“als je politieagent bent in mijn land dan word je gedekt. Een persoon als ik kan niets te weten komen over zo'n persoon”* (gehoorverslag CGVS, p. 11-12), en dat hij gevraagd heeft aan andere mensen om een foto met zijn verwondingen op te sturen, maar *“het is niet hetzelfde, je weet zelf waar alles ligt, het is niet zo gemakkelijk voor andere*

mensen om te vinden wat jij weet liggen” en *“alles bevindt zich in twee huizen, het een bij mijn vrouw en het ander waar ik woonde”* (gehoorverslag CGVS, p. 18). Hieruit blijkt geen bevredigende verklaring voor het feit dat verzoeker enerzijds wel documenten kan voorleggen met betrekking tot een motorongeval, maar anderzijds geen documenten met betrekking tot de eigenlijke aanklacht, noch de uitspraak van de rechtbank. Gezien verzoekers verklaring dat de tegenpartij veroordeeld werd tot een schadevergoeding door een rechtbank is het naar het oordeel van de Raad niet geloofwaardig dat verzoeker hiervan geen enkel document zou kunnen voorleggen en is eerste verzoekers’ verklaring dat het niet gemakkelijk is voor anderen om te vinden wat hij weet liggen allerm minst overtuigend, nu hij zelf verklaart dat de documenten die hij wel kon neerleggen ook werden opgestuurd (gehoorverslag CGVS, p. 9) en dus blijkbaar wel door andere mensen werden gevonden. De Raad wijst er op dat niet vereist is dat verzoekers stukken zouden neerleggen die een *“onbetwistbaar bewijs”* leveren van de door verzoekers uiteengezette versie van de feiten, zoals ten onrechte gesteld in de bestreden beslissingen, nu internationale bescherming kan worden toegekend op basis van verklaringen van de verzoeker voor zover deze voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet, maar dit neemt niet weg dat *in casu* verzoekers geen aannemelijke noch bevredigende verklaring bieden voor het ontbreken van hogergenoemde documenten noch voor hun onwetendheid omtrent de identiteit van de autobestuurder. De stelling in het verzoekschrift dat op geen enkele van de documenten aangebracht door eerste verzoeker een verwijzing staat naar de dader en dat *“het moge duidelijk wezen dat de naam van de dader nooit is meegedeeld”* aan eerste verzoeker volstaat niet om het oordeel van de Raad om te buigen, nu verzoekers zich beperken tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en hierdoor geenszins bovenstaande vaststellingen weerleggen.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het CGVS met betrekking tot het auto-ongeval en de daaropvolgende gebeurtenissen, beroepen verzoekers zich uitsluitend op vertaalproblemen met de tolk Spaans bij de DVZ en het feit dat zij dit gemeld hebben bij het CGVS. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart dat hij de tolk bij de DVZ goed verstond (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 4) en later dat *“ze lieten me niet alles vertellen, ik werd constant onderbroken, ik moest kort zijn en precies...”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 13) en – met betrekking tot het feit dat eerste verzoeker zou gezegd hebben dat hij de klacht heeft ingetrokken - *“het zou kunnen dat ze het woord “dejar” verkeerd vertaald hebben”* en tweede verzoekster verklaart aan het begin van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het Spaans van de tolk *“niet heel goed was, was wat moeilijk”* en dat *“wanneer ik iets niet begreep, zei ik het in het Frans of probeerde hij het met een ander woord uit te leggen”* (gehoorverslag CGVS, tweede verzoekster, p. 4). De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift niet toelichten welke in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden hierdoor zouden kunnen verklaard worden, noch blijkt uit de gehoorverslagen of het verzoekschrift dat het probleem met de tolk dermate problematisch was dat hun verklaringen daardoor verkeerd werden opgetekend.

2.5.3.2. Waar de commissaris-generaal uit de verklaringen en voorgelegde documenten concludeert dat de door verzoekers ingeroepen feiten gemeenrechtelijk zijn van aard en dat uit niets blijkt dat het hier om meer ging dan een louter gemeenrechtelijk incident dat geen verband houdt met de criteria uit de Vluchtelingenconventie stelt de Raad vast dat deze conclusie pertinent is en steun vindt in het administratief dossier en dat verzoekers er niet in slagen om het verband tussen de poging tot beroving door de Chavisten, het auto-ongeval en de daaropvolgende gebeurtenissen met de Vluchtelingenconventie aan te tonen. Zo verklaart eerste verzoeker enerzijds dat hij een geel hemd aanhad toen hij naar de manifestatie ging als teken dat hij de opposanten steunde, maar daarna, toen hij in de verte de Chavisten zag, zijn groen hemd met het logo als chauffeur heeft aangetrokken (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10) en anderzijds dat *“toen ik er voorbijging, zijn andere mensen me beginnen volgen, ze wilden me niet meer aanvallen, maar een motor van me stelen”* en later in het interview *“misschien denkt u dat de chavistas iemand van de oppositie bestalen, maar dat was niet zo; ik was gewoon iemand op een motor”* (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10 en 16), waaruit blijkt dat eerste verzoeker zelf ervan overtuigd was dat zijn belagers het op zijn motor gemunt hadden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers de beweerdelijke bedreigingen door de autobestuurder die werd aangeklaagd door eerste verzoeker nergens in verband brengen met hun deelname aan de anti-regeringsbetogingen maar met het intrekken van de aanklacht door verzoeker (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 10).

Verzoekers’ stelling in het verzoekschrift dat het CGVS *“geen rekening houdt met het feit dat eerste verzoeker de betrokken politieagent steeds opnieuw zag opduiken”* en dat het niet mag verbazen dat verzoekers bang zijn dat zij vermoord zullen worden *“gelet op de criminaliteitsstatistieken van de Venezolaanse politie”* en de verwijzing naar een artikel van InSight Crime van 22 september 2016 is niet

van aard om het oordeel van de Raad om te buigen. De Raad neemt met verzoekers aan dat politieagenten in Venezuela zich schuldig maken aan misdrijven en corruptie, maar de enkele verwijzing naar een artikel uit 2016 dat het probleem in algemene termen aankaart, volstaat op zich niet om aan te tonen dat eerste verzoeker *in casu* werd bedreigd door een politieagent, gezien de bovenstaande vaststellingen door de Raad dat het niet aannemelijk is dat verzoekers de identiteit van de door eerste verzoeker aangeklaagde politieagent niet zouden kennen, indien deze persoon na de aanklacht door eerste verzoeker daadwerkelijk zou veroordeeld zijn geweest tot het betalen van een schadevergoeding.

2.5.3.3. Verder stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat zij omwille van het auto-ongeval in 2010 en de daaropvolgende gebeurtenissen een actuele vrees voor vervolging zouden hebben in geval van terugkeer naar Venezuela. De Raad stelt met de commissaris-generaal vast dat verzoekers na het incident dat plaatsvond in januari 2010 en de veroordeling in september 2010 nog bijna anderhalf jaar in Venezuela verbleven vooraleer eind 2011 voor een eerste keer naar België te reizen om begin 2012 vrijwillig terug te keren naar Venezuela om vervolgens op 4 mei 2013 opnieuw naar België te reizen. Nadat eerste verzoeker alleen gedwongen werd gerepatriëerd naar Venezuela in juni 2014, keerde hij in juli 2014 terug naar België. Over de periodes gedurende dewelke eerste verzoeker terug in Venezuela vertoefde tussen begin 2012 en juli 2014 verklaart hij dat de politieagent hem bedreigde op zijn werk en zich voordeed als klant (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 11) maar verschaft geen verdere details over deze bedreigingen en vermeldt oktober 2016 als meest recente datum waarop de politieagent hem zocht op zijn werk (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 11). Gelet op het voorgaande en bovenstaande vaststellingen dat verzoekers de bedreigingen door de politieagent niet aannemelijk maken, blijkt hieruit dat in hoofde van verzoekers geen actuele vrees voor vervolging omwille van de nasleep van het incident in januari 2010 kan worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekers dit onderdeel van de motivering in de bestreden beslissingen niet betwisten.

2.5.3.4. De Raad stelt verder vast dat verzoekers geen rationele verklaring hebben voor het feit dat zij *quasi* onafgebroken in België verblijven sinds mei 2013 en pas in januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indienden. Waar zij volgens hun verzoekschrift en hun verklaringen tijdens het persoonlijk gehoor dit verklaren door het feit dat zij getracht hebben om een legaal verblijfsstatuut te krijgen via gezinshereniging en dat zij dachten dat de asielprocedure enkel bedoeld was voor mensen met *“presidentiële problemen of iemand van het parlement”*, is het naar het oordeel van de Raad niet aannemelijk dat zij hier vijf jaar verbleven zonder op de hoogte te zijn van de mogelijkheid van het indienen van een verzoek om internationale bescherming in hun situatie. Dit is zeker het geval nu een zus van eerste verzoeker volgens zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud al langer dan 20 jaar in België woont, en twee andere zussen al meer dan 8 jaar (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6) en eerste verzoeker volgens zijn verklaringen in 2014 drie weken werd vastgehouden in afwachting van zijn repatriëring naar Venezuela (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 18), zodat het onwaarschijnlijk is dat hij ook toen niet de juiste informatie zou hebben gekregen over de mogelijkheden om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Het feit dat zij zo lang gewacht hebben om een verzoek om internationale bescherming in te dienen doet verder afbreuk aan de ernst van hun beweerde vrees voor bedreigingen van de politieagent in de nasleep van een incident in januari 2010.

2.5.3.5. Voor zover verzoekers zich beroepen op hun politieke activiteiten om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen stellen zij in wezen dat waar het CGVS stelt dat de intimidatie en repressie van opposanten door het Venezolaanse regime zich doelgericht en selectief zou toespitsen op personen wiens politiek activisme verder reikt dan een loutere deelname aan een betoging of het louter lid zijn van een oppositiepartij, *“het tegenovergestelde blijkt”* uit de door hen geciteerde bronnen (zie punt 2.1. van dit arrest); *“dat er niet kan verwacht worden dat zij hun afkeer van het regime gaan verbergen”* en dat zij wel degelijk gevaar lopen nu *“de Venezolaanse autoriteiten een dodelijk commandoteam inschakelen om demonstranten in toom te houden”* en verwijzen daarvoor naar stuk 7 van de aan hun verzoekschrift toegevoegde stukken. De Raad stelt vast dat eerste verzoeker zelf verklaart geen lid te zijn van een politieke partij, dat hij een paar keer heeft deelgenomen aan protestacties als gewone deelnemer (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 8) en dat tweede verzoekster verklaart dat zij nooit rechtstreeks betrokken is geweest bij een partij, drie tot vier keer naar manifestaties te zijn geweest en daar nooit problemen te hebben gehad (gehoorverslag CGVS tweede verzoekster, p. 10-11). Verder stelt de Raad vast dat verzoekers sinds mei 2013 *quasi* onafgebroken in België verblijven en hun deelname aan anti-regeringsmanifestaties dus voor deze datum heeft plaatsgevonden.

Uit de gegevens in het administratief dossier met betrekking tot de politieke activiteiten van beide verzoekers blijkt dat zij allermindst een uitgesproken militant profiel hebben en in elk geval geen voortrekkersrol hebben gespeeld of momenteel spelen noch in de protestmarsen tegen de regering Maduro, noch via sociale media.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten sinds de beëindiging van de massademonstraties in juli 2017 meer doelgericht en selectiever te werk zijn gaan en dat hierbij hoofdzakelijk personen gevisieerd worden wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij. *“Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”* van juni 2018, opgesteld door OHCHR, spreekt in die zin van personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij, verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen, personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime, studentenleiders, professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit, verdedigers van mensenrechten, personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie, detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening, leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen, etc (p. 33-38). Het recentere *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van juli 2019, opgesteld door OHCHR, noemt als risicoprofielen in 2018-2019 vakbondsafgevaardigden, gezondheidswerkers, werknemers van universiteiten, mensenrechtenactivisten, aanhangers van de voormalige president Hugo Chávez, dissidente militairen en ambtenaren, werknemers van overheidsondernemingen, alsook vrouwelijke mensenrechtenactivisten, verpleegsters, leerkrachten en ambtenaren (p. 7-8). *“Amnesty International”* stelt dat er in januari 2019 *“targeted executions”* plaatsvonden *“based on the profile of the victims”*, zijnde *“young men who were critical of the government, or perceived as such by the authorities, from low-income areas and whose participation in the protests had been visible or whose criticisms had gone viral on social media”* (eigen vertaling: gerichte executies gebaseerd op het profiel van de slachtoffers, zijnde jonge mannen die kritisch waren voor de regering of als dusdanig gepercipieerd door de autoriteiten, van wijken of gebieden met een laag inkomen en waarvan de deelname in de protesten zichtbaar was of wiens kritiek viraal is gegaan op sociale media (*“Amnesty International (AI), Hunger for justice: Crimes against humanity in Venezuela”* van 14 mei 2019, p. 4-6, zoals geciteerd in *“COI Focus: Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van de levensstandaard. Volgens de NGO *“Observatorio Venezolano de la Conflictividad Social”* (OVCS) vinden er de laatste jaren telkens duizenden protesten plaats waarvan 9715 tussen 1 januari en 31 mei 2019 (zie OHCHR, Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela, 5 July 2019, p. 8). In 2019 zouden GNB (Guardia nacional bolivariana), de PNB (Policía nacional bolivariana), de FAES (La Fuerza de acciones especiales) en sommige staats- en gemeentelijke politiediensten tijdens bepaalde politieke protesten opzettelijk buitensporig geweld hebben gebruikt om angst te zaaien en verdere protesten te ontmoedigen. Ook de door de overheid bewapende *colectivos* gebruiken soms geweld tegen demonstranten, vaak in overleg met de veiligheidstroepen. In vele gevallen leidden deze acties zelfs tot doden en ernstig gewonden. De impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 wordt in de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 opgenomen. In juni 2019 wint Cedoca bij mensenrechtenactivist C.A.R. informatie in per e-mail over de impact van de mislukte staatsgreep van 30 april 2019 op de veiligheidssituatie in Venezuela. Deze geeft aan dat de situatie voor de burgerbevolking onveranderd slecht blijft. De hoofdstad Caracas en andere Venezolaanse steden blijven geteisterd worden door wijdverspreid crimineel en ander geweld en horen tot de gevaarlijkste steden ter wereld. Tegelijk wordt de repressie van tegenstanders van het Maduro-regime opgevoerd. *Colectivos* manifesteren zich nadrukkelijk in de steden en in de grensgebieden. Uit voorliggende informatie kan worden afgeleid dat de politieke en veiligheidssituatie in Venezuela verontrustend blijft. Echter, zoals uit het laatst toegevoegde rapport van OHCHR: *“Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela”* van 5 juli 2019 blijkt, worden nog steeds overal in het land betogingen gehouden en is de algehele situatie ongewijzigd. De Raad kan dan ook uit de informatie in het administratief dossier en bij het verzoekschrift of bij de aanvullende nota neergelegd, vaststellen dat Venezuela een economisch en sociaal ontredde maatschappij is en dat de politieke repressie aanhoudt, maar dat er thans nog geen sprake is van een systematische vervolging van personen omwille van politieke redenen in die zin dat het louter deelnemen aan een betoging als student of als lid of sympathisant van de oppositie onvermijdelijk zal leiden tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten.

Daarom kan het loutere feit dat verzoekers aan enkele anti-regeringsmanifestaties hebben deelgenomen voor 2013 op zich niet volstaan om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoekers tonen ook niet aan dat zij omwille van hun deelname aan manifestaties voor mei 2013 anno 2020 gevisieerd zouden worden door de Venezolaanse autoriteiten.

De door verzoekers aangebrachte landeninformatie in het verzoekschrift kan deze analyse niet ombuigen nu zij zich enerzijds baseren op dezelfde bronnen (Human Rights Watch, *“World Report, Venezuela, Events of 2018”*; COI Focus Venezuela Veiligheidssituatie (Addendum), 1 juli 2019; The Caracas Chronicles Team, *“Meet FAES: The Bolivarian Police Death Squads Leading Repression Against Protesters”*, 27 januari 2019) zonder aan te tonen dat het CGVS hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken of dat hieruit zou blijken dat verzoekers omwille van deelname aan manifestaties voor april 2017 gevisieerd zouden zijn door het regime anno 2020; anderzijds op bronnen die bevestigen dat paramilitaire groepen worden gebruikt door het regime voor de repressie van de armen (Caracas Chronicles, *“Maduro Uses Paramilitary Forces to Repress the Poor”*, 18 april 2019) en dat de VN de Venezolaanse overheid ervan beschuldigen om doodseskaders in te zetten om politieke tegenstanders in te zetten (VRTNWS, *“VN-rapport beschuldigt Venezuela: Doodseskaders executeren politieke tegenstanders, vaak zonder proces”*, 5 juli 2019), zonder dit specifiek te betrekken op de individuele situatie van verzoekers. Ook de door verzoekers ter terechtzitting neergelegde persartikels zijn niet van aard om het oordeel van de Raad met betrekking tot verzoekers' vrees voor vervolging omwille van hun politieke profiel. Wat betreft de in punt 2.2.1. van dit arrest vermelde artikels die betrekking hebben op de slechte economische situatie in Venezuela en de impact van het coronavirus op de economische situatie en berichten over recente protesten tegen de stijgende voedselprijzen en tekort aan benzine die uitmondde in plunderingen; het tekort aan water, hyperinflatie en toegang tot voedsel; kinderen die worden achtergelaten in Venezuela, stroomonderbrekingen, gebrekkige toegang tot telecommunicatiediensten stelt de Raad vast dat zij de diepe economische crisis in Venezuela bevestigen en het feit dat ook in 2020 protesten plaatsvonden, maar geen betrekking hebben op de repressie van opposanten van het regime en bijgevolg niet aantonen dat de analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot het profiel van verzoekers als opposanten van het regime en hun vrees voor vervolging niet langer accuraat zou zijn. Wat betreft het artikel van Carolina Mayor, *“Investigation points to police lethality as the first cause of homicides in Caracas”*, van 27 mei 2020, stelt de Raad vast dat volgens dit artikel ook in 2019 Caracas een hoog moordcijfer had en dat de veiligheidsdiensten van de Staat verantwoordelijk waren voor 38% van de gevallen. Het artikel bevestigt de rol van de veiligheidsdiensten bij het geweld in Venezuela en het feit dat zij zich schuldig maken aan moord, maar bevat verder geen informatie waaruit zou blijken dat elke persoon die in het verleden als gewone deelnemer heeft deelgenomen aan protestacties of vermeld werden op de Tascon lijst vervolgd wordt in Venezuela. De Raad stelt vast dat de informatie neergelegd door verzoekers betrekking heeft op de algemene veiligheidssituatie in Venezuela en in de lijn ligt van de landeninformatie waarop het CGVS zich heeft gebaseerd in de bestreden beslissingen en dat verzoekers hiermee ook niet aantonen dat de loutere deelname aan protestbetogingen in het verleden anno 2020 systematisch vervolgd wordt door de Venezolaanse autoriteiten.

De Raad stelt tenslotte vast dat de overige door verzoekers neergelegde documenten, namelijk kopieën van verzoekers paspoorten, identiteitskaarten, en van een geboorteakte en het originele paspoort van tweede verzoekster bovenstaande vaststellingen niet kunnen ombuigen, nu deze allen hun identiteit en nationaliteit betreffen, dewelke niet betwist worden in de bestreden beslissingen.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat verzoekers geen actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maken.

2.6. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.6.2. Beoordeling

2.6.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht.

Uit dit artikel volgt dat verzoekers, opdat zij kunnen genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, moeten aantonen dat zij bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” lopen. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.6.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door het CGVS blijkt niet dat verzoekers dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.6.2.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna ‘HvJ’) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Het HvJ oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt” en dat “[d]e [...] termen “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker*”, *betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*” (HvJ, C-465/07, “*Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*”, arrest van 17 februari 2009 (GK), punt 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. (Ibid., punt 28).

In het arrest *M'Bodj t. Belgische Staat* stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. (HvJ, C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, arrest van 18 december 2014 (GK), punten 32 en 36). Zo stelt het Hof dat uit “*artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “*moet voortvloeien uit de gedragingen van derden*” en dat “*de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen*” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet zich bijgevolg voordoen in het land van herkomst van de verzoekers en het heeft volgens het Hof ook betrekking op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, punt 32).

Voor zover verzoekers ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet proberen aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, stellen zij in wezen, met verwijzing naar de bronnen geciteerd in punt 2.1, dat er door de zware economische crisis er een groot tekort is aan benzine, wat er toe leidt dat winkels niet bevoorraadt raken, landbouwers hun gewassen niet kunnen oogsten en dat gewone burgers niet tot bij winkels raken. Zij wijzen er op dat door de inflatie en economische sancties de Venezolaanse munt amper nog iets waard is en dat het onzeker is of verzoekers opnieuw aan de slag kunnen, nu eerste verzoeker een taxichauffeur is en er tot op heden een tekort aan benzine is en tweede verzoekster in een kledingzaak werkte en kledij momenteel geen basisbehoefte meer is.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de mens waaruit blijkt dat socio-economische overwegingen in asielzaken *“slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling”*. De commissaris-generaal stelt dat dit *“in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard [betreft] die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken.”*

De Raad herinnert vooreerst aan de vaste rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens (hierna ‘EHRM’) inzake de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken, waarvan de algemene principes werden bevestigd in *J.K. e.a. v. Sweden* (EHRM, *J.K. e.a. v. Zweden*, nr. 59166/12, arrest van 26 augustus 2016, §§ 79-81, zoals ook uiteengezet in EHRM, *Saadi v. Italië* [GC] no 37201/06, arrest van 28 februari 2008, §§ 124-133). Zo stelt het Hof dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM, *F.G. e.a. v. Sweden*, nr. 43611/11, arrest van 23 maart 2016, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten. Maar in beide gevallen moet het risico reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (*J.K. e.a. v. Sweden*, § 80 met verwijzing naar EHRM, *NA. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, arrest van 17 juli 2008, § 110; *F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06, arrest van 20 januari 2009, § 102 en *H.L.R. v. Frankrijk*, nr. 24573/94, arrest van 29 april 1997, § 40).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat de loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM, *Vilvarajah a.o. v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, arrest van 30 oktober 1991, § 111). Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM, *Y. v. Rusland*, nr. 20113/07, arrest van 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, nr. 37201/06, arrest van 28 februari 2008, § 131; EHRM, *Mamatkulov en Askarov v. Turkije*, nrs. 46827/99 en 46951/99, arrest van 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, nr. 53566/99, arrest van 26 april 2005, § 68).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt ook dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen

van een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekers moeten daarbij aantonen dat hun persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zoals het CGVS terecht opmerkt in de bestreden beslissingen zijn socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant wanneer de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien. Daarbij vormen de eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van hun situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen (EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, arrest van 27 mei 2008, § 42; EHRM, *M.S.S. v. België en Griekenland*, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 254; EHRM, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, arrest van 28 juni 2011, § 283; EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, nr. 60367/10, arrest van 29 januari 2013, §§ 76 en 92).

De Raad stelt vast dat de teneur van de verschillende rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking. De door verzoekers geciteerde artikels in hun verzoekschrift (*The New York Times*, “*A Fuel Shortage Is Crippling Agriculture in Venezuela*”, 6 juli 2019; OHCHR, “*UN Human Rights report on Venezuela urges immediate measures to halt and remedy grave rights violations*”, 4 juli 2019; UNHCR, “*Majority fleeing Venezuela in need of refugee protection – UNHCR*”, 21 mei 2019) liggen in dezelfde lijn van de informatie in het administratief dossier waarop de bestreden beslissingen gebaseerd zijn. De recente artikels die door verzoekers ter terechtzitting worden neergelegd hebben betrekking op de slechte economische situatie in Venezuela en de impact van het coronavirus op de economische situatie en berichten over recente protesten tegen de stijgende voedselprijzen en tekort aan benzine die uitmondde in plunderingen; het tekort aan water, hyperinflatie en toegang tot voedsel; kinderen die worden achtergelaten in Venezuela, stroomonderbrekingen, gebrekkige toegang tot telecommunicatiediensten bevestigen de diepe economische crisis in Venezuela en het feit dat ook in 2020 protesten tegen de regering omwille van de benarde economische omstandigheden voortduren. Uit de neergelegde artikels blijkt ook dat het coronavirus en de daarmee gepaard gaande quarantainemaatregelen de gevolgen van de economische crisis voor de bevolking verscherpt en dat met name de gebrekkige watervoorziening in deze context zeer problematisch is, met name met het oog op een verdere verspreiding van het virus. Voor zover zij de diepe economische crisis in Venezuela anno 2020 aantonen bevestigen zij dat de situatie op economisch vlak onveranderd slecht blijft. Wat de gevolgen van de coronacrisis betreft, stelt de Raad vast dat zij een indicatie zijn van het feit dat de situatie op economisch vlak minstens tijdelijk is verslechterd door de corona pandemie maar blijkt hieruit niet dat elke Venezolaan omwille van de socio-economische omstandigheden in Venezuela onderworpen wordt aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM in de hogergeciteerde rechtspraak.

Verzoekers tonen evenwel niet aan dat zij kwetsbare personen zijn die in Venezuela in inhumane omstandigheden of extreme armoede leefden in het licht van de huidige economische crisis in het land, noch dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela zich in dergelijke situatie zullen bevinden. Zo verklaart eerste verzoeker dat hij werkte als motor taxichauffeur, als boodschapper met de motor en voor een bedrijf heeft gewerkt als verdeler (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 5), dat zijn zussen en moeder in België en Frankrijk wonen, maar nog neven en nonkels heeft in Venezuela en dat hij ook nog een zoon heeft in Venezuela die bij zijn moeder en haar echtgenoot woont en waarvoor hij alimentatie betaalt (gehoorverslag CGVS eerste verzoeker, p. 6 – 8).

Tweede verzoekster verklaart dat zij assistent tandheelkunde heeft gestudeerd en twee jaar rechten, dat zij in een boekhandel heeft gewerkt, als kassierster in een winkel en in een kledingwinkel (gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, p. 5).

Verder verklaart zij dat zijn in de periode 2010-2013 met haar partner bij haar ouders woonde en dat haar ouders in verzekeringen deden (gehoorverslag tweede verzoekster CGVS, p. 6) en dat zij nog enkele tantes in Venezuela heeft en twee oma's (idem).

Hieruit blijkt dat verzoekers, in geval van terugkeer naar Venezuela, een familiaal netwerk hebben waarop zij kunnen terugvallen; geschoold zijn en professionele ervaring hebben zodat kan worden aangenomen dat zij in staat zullen zijn in de elementaire levensbehoeften van hun gezin te voldoen. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen specifieke kwetsbaarheid of andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om een reëel risico lopen om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus aan een onmenselijke of vernederende behandeling te worden onderworpen in geval van terugkeer.

2.6.2.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het begrip internationaal of binnenlands gewapend conflict werd door het Hof van Justitie als volgt geïnterpreteerd in het arrest *Aboubacar Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*. Vooreerst wijst het Hof er op dat *“[D]e Uniewetgever uiteindelijk heeft besloten alleen vast te houden aan het geval van ernstige en individuele bedreigingen van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”* (HvJ, C- 285/12, *“Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”* (GK), arrest van 30 januari 2014, punt 29).

Het Hof vervolgt: *“Voorts dient in herinnering te worden gebracht dat het bestaan van een binnenlands gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 15, sub c, van de richtlijn, te weeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen (zie in die zin arrest Elgafaji, reeds aangehaald, punt 43)”*. (ibid, punt 30). Het Hof besluit: *“Artikel 15, sub c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, moet in die zin worden uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld”*.

De Raad stelt vast dat de diepe economische en politieke crisis in Venezuela niet veroorzaakt is door een internationaal of binnenlands gewapend conflict maar veeleer het gevolg is van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de *“Colectivos chavistas”* en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen.

Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld.

De Raad kan verder ook aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Evenwel kan er naar het oordeel van de Raad uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoekers niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet en artikel 15c van de Kwalificatierichtlijn zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie. Verzoekers brengen ook geen landeninformatie aan waaruit dit zou blijken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET